

Notat

MILJØMINISTERIET

Departementet

International Koordinati-
on

J.nr.

Ref. Jesj/Cpi

Den 10. september 2007

Afrapportering fra FN klimamøde i Wien 27. – 31. august 2007

I Wien har der været møder under de to fremtidsspor der blev aftalt på FN klimakonferencen i Montreal i 2005 (COP 11) – Konventionsdialogen og forhandlingerne om Annex 1 landenes post2012 reduktionsforpligtelser, der sker i regi af Ad Hoc Working Group (AWG).

Konventionsdialogen

Konventionsdialogens formål er, som udtrykt i beslutningen fra COP 11, at styrke implementeringen af Klimakonventionen ved at diskutere hidtidige erfaringer, og finde fælles tilgange til hvordan man kan tilrettelægge en langsigtet klimaindsats.

Mødet var det 4. og afsluttende møde og mandatet for Konventionsdialogen afsluttes med en rapport til COP 13 til december. Mødet i Wien skal ses som en integreret del af forberedelserne af COP 13, og det var som sådan ikke ventet, at der skulle fremkomme konkrete politiske resultater. Der er der dog sket et klart skred – særligt blandt udviklingslandene i holdningen til hvordan, der konkret kan arbejdes for en ny global klimaaftale for perioden efter 2012(se nedenfor).

Afrapporteringen på COP 13 til december vil være udgangspunktet for de enten formelle eller uformelle forhandlinger om en samlet proces frem mod en post 2012 aftale.

Mødet i Wien havde fokus på dels *cross-cutting issues*, i hovedsagen finansielle emner, og dels mere bredt i forhold til processen frem mod en post2012 aftale i 2009 i København og ikke mindst hvordan dette kan bringes videre med en beslutning på COP13 – der omtales som et Bali *road-map*.

Drøftelserne om et Bali *road-map*, er omgæret af en betydelig politisk følsomhed.

G77 (gruppen af udviklingslande) står meget splittet i spørgsmålet om opfølgning på Konventionsdialogen. Stadig flere G77 lande støtter nu en opfølgning i form af formaliserede forhandlinger, heraf flere der udtrykker sympati for at se på hvordan man med positive incitammenter kan sikre emissionsreduktioner i udviklingslande.

De stærkeste G77 fortalere for en formaliseret proces er Sydafrika, Brasilien, Mexico og Uganda. Selv Qatar antydede, at være villig til, at fortsætte dialogen med et egentligt dagsordenspunkt på FN's klimakonferencer. Men det står fortsat klart, at især Kina og Indien ikke ønsker en formaliseret global forhandlingsproces, men udelukkende peger på nødvendigheden at forlænge mandatet for Konventionsdialogen.

EU lagde vægt på, at COP 13 skal etablere egentlig forhandlingsproces med henblik på at lande en ambitiøs, global post 2012 klimaaftale i 2009 baseret på en såkaldt *shared vision* for opfyldelse af Klimakonventionens overordnede målsætning om at undgå farlige klimaforandringer.

Blandt Annex-1 landene er der bl.a. opbakning til en formaliseret global proces fra: EU, Canada, Japan, Norge, Svejts og New Zealand.

USA er tydeligvist under pres både på hjemmefronten og internationalt og nu fraviger den hidtidige kategorisk afvisende linie. Således kom det afslutningsvist frem, at USA ser med interesse på en opfølgning på Konventionsdialogen, uden at uddybe de nærmere omstændigheder, og med understregning, af at opfølgningen skal ses i forhold til et meget presset arbejdsprogram på COP 13.

Finansiering og investering i en ny aftale

Klimasekretariatet har fået udarbejdet en rapport om finansiering og investering i en post 2012 aftale både med henblik på emissionsreduktioner og tilpasning.

Rapportens væsentligste budskaber er, at øget finansiering bør være en integreret del af en post 2012 aftale og, at det er teknisk muligt at generere det nødvendige finansieringsniveau, særligt via det internationale carbon-marked, men at det er et spørgsmål om politiske vilje til at etablere de nødvendige internationale mekanismer.

Fra EU's side blev det understreget, at en udvidelse og styrkelse af det globale carbon-marked er en yderst potent finansieringskilde i forhold til både tilpasning og øgede globale emissionsreduktioner. Og at EU's model, byggede på styrkede reduktions mål for industrilandene, har potentiale til, betydeligt at øge finansieringsstrømmen til klimatiltag i sammenligning med USA's model baseret på frivillig opfyldelse af reduktionsmål.

Forhandlingerne om Annex-1 landenes post 2012 reduktionsforpligtelser

Det 4. møde under AWG - der omhandler forhandlingerne om industrilandenenes post 2012 reduktionsforpligtelser, skulle formelt ikke afsluttes i Wien, men genoptages på Bali. Men især G77 pressede på, for at vedtage konkrete konklusioner for at undgå at industrilandene skulle kunne bruge uafsluttede AWG forhandlinger som gidsel, i forbindelse med forhandlingerne af et Bali *road-map* til december.

Forhandlingerne frem mod COP13 vil fokusere på

- Et indikativt ambitionsniveau for industrilandenenes samlede reduktions forpligtelser post2012, der kan guide de videre forhandlinger.
- Tidsplan for hvad skal diskuteres hvornår og i hvilken sammenhæng?
- Faktorer og kriterier for allokering af forpligtelser.

For EU var der særligt opmærksomhed rettet mod, at reelle fremskrift under AWG forhandlingerne, vil være en væsentlig forudsætning for involvering af G77 i en post 2012 aftale og dermed for et ambitiøst Bali *road-map*.

Hovedresultaterne fra AWG mødet i Wien er:

- Anerkendelse af hensynet til nationale omstændigheder ved fastsættelse af post2012 forpligtelser – et krav fra især Japan om at få slået fast at differentiering mellem landene af fremtidige reduktioner er nødvendig.

- Reference til alle IPCC's stabiliseringsscenarier, men med en erkendelse af at det laveste scenarie (450 ppmv) er nødvendig for begrænsning af de negative effekter af klimaændringerne på et håndterbart niveau, og på den baggrund at Annex 1 landene samlet bør påtage sig forpligtelse på 25-40% i 2020 sammenlignet med 1990 – altså ikke en egentlig forpligtelse fra Annex 1 landene, men en klar men indikativ tilkendegivelse på sigtet. Konklusionerne slår samtidig fast, at det inkluderer både indenlandsk indsats og brug af de fleksible mekanismer, samt at det skal ses i global sammenhæng.
- Understregning af, at arbejdet med at definere et reduktionsinterval skal revideres på en fremtidig session i lyset af opdateret viden.
- En anerkendelse af at AWG arbejdsprogrammets fokus på analyser af de potentielle miljømæssige, økonomiske og sociale konsekvenser af fremtidige politikker og virkemidler, inkluderer både såkaldte positive og negative *spill-over effects* – en klar reference til at spørgsmålet om negative effekter på olie- og kuleksportafhængige lande skal håndteres som en del af en fremtidig aftale..

Mødet understregede vanskelighederne ved, at opnå større fremdrift i forhandlingerne om industrilandenenes post2012 forpligtelser, så længe der ikke er en formel accept af, at disse skal ses i sammenhæng med en styrket global indsats efter 2012, der nødvendigvis må inkludere alle større udledere af drivhusgasser. Udviklingslandene med Indien og Kina i spidsen, ønsker ingen referencer til det større billede, mens EU og særligt Japan og Canada står fast på at reduktionsforpligtelser for industrilandene skal fastsættes som en del heraf.

EU stod stærkt fast på, at fastholde et højt ambitionsniveau ved at referere til IPCC's mest ambitiøse stabiliseringsscenarie (der er i tråd med 2 gradsmålsætningen) som målet for en global indsats. Det standpunkt er under pres fra to sider: Japan, Canada mfl. ønsker på deres side ikke at lægge sig fast på et højt ambitionsniveau før, der kan opnås vished om det samlede globale billede, mens udviklingslandene på den anden side udelukkende kan acceptere scenariet hvis, der ikke er for stærk sammenhæng med behovet for

styrkede globale reduktioner. Det opnåede resultatet er et mindre skridt frem i forhold til tidligere, idet man nu sigter mod et konkret reduktionsinterval.

Det forventes, at en politisk aftale om et indikativt reduktionsinterval for industrilandenenes post-2012 reduktionsforpligtelser, og dermed en foreløbig tilkendegivelse af ambitionsniveau, vil være et nødvendigt element af en samlet aftale på COP 13 til december.